

νον ἦσαν παρόντες, ὁ Καραμαγκιόλης καὶ ὁ Καλόγηρος, ἔσπευσαν δὲ ἅμα ἰδόντες ἡμᾶς νὰ μᾶς χαιρετίσωσιν εὐπροσηγόρως, σφιγξάντες τὰς χεῖρας ἡμῶν ὡς καλοὶ ἔμποροι εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν μεθ' ἡμῶν ἐπιχειρήσεων. Παρ' αὐτῶν ἐμάθομεν ὅτι ἐγὼ μὲν καὶ ὁ Πέτρος ἠθέλωμεν ἀπολυτῆ ἀμέσως, τὸ δὲ μικρὸν παιδίον θέλουσι κρατήσει εἰσέτι, διότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἐκ τῶν 100 λιρῶν, ἄς ὑπεσχέθη μέρη τοῦ Σαββάτου, μόνον 70 τότε ἀπέστειλε. Ἡ σκληρὰ αὕτη εἰδήσις μᾶς κατέβληψε, καὶ μυριοτρόπως ἠγωνίσθημεν νὰ πείσωμεν τὸν δύστροπον καὶ σκληροτράχηλον Καλόγηρον, ἐπιμόνωσ ἀρονούμενον ἵνα δεχθῆ ἐγγύησιν ἡμῶν ὅτι ἐντὸς ἐλαχίστης προθεσμίας θέλωμεν ἀποστειλεῖ αὐτῷ 16 λίρας, ὅσαι ἔπιπτον εἰς τὴν μερίδα αὐτοῦ· διότι ὁ εὐγενέστερος Καραμαγκιόλης παρητήθη τῆς ἐκαστοῦ μερίδος τῶν 14 λιρῶν. Βαρυαλγοῦντες ἐλέγομεν τῷ Καλόγηρῳ, ὅτι τὰ πάνδεινα δυνατὸν νὰ πάθωσιν οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου, ἐὰν δὲν ἴδωσιν αὐτὸ ἐπανερχόμενον μεθ' ἡμῶν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ ὅτι ἄδικον ἦτο ὁ νέος αὐτός, ὅστις τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔκλεισε καὶ ἐθήρησε, ἄδικον ἦτο νὰ τιμωρηθῆ τόσον σκληρῶς, διὰ ποσὸν τόσον μικρὸν, κατὰ τὰς ἡμέρας μάλιστα τοῦ Πάσχα. Τὰ πάντα ἐλέγομεν εἰς μάτην. Τέλος, ἐνθ' ἄγόνους προσπάθειας μιᾶς περιπού ὥρας εἴμεθα ἀηληπισμένοι περὶ τοῦ παιδός, ὁ εὐγενής Καραμαγκιόλης, δὲν παρεκάλεσαμεν νὰ δώσῃ αὐτὸς ἐγγύησιν, ἐγερθεὶς εἶπε τῷ Καλογέρῳ ὅτι ἐγγυᾶται προθύμως νὰ μετρήσῃ αὐτὸς τὰς 16 λίρας μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ. Οὕτω κατεπέστη καὶ ὁ ἔως τότε ἄκαμπτος Καλόγηρος, καὶ ἐδόθη πλέον ἡ ἄδεια εἰς τοὺς τρεῖς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, ἵνα ἀποχωρισθῶσι καὶ ἀπέλθωσι τῆς οἰκτρᾶς ἐκείνης συνοδίας. Ἀμέσως ἐξαγαγόντες τὰ πλήρη αὐτῶν βαλάντια οἱ ἀρχιλήσταί μεθ' ὑπερηφανείας ἐφιλοδώρησαν ἡμᾶς ἀνὰ μίαν λίραν ἕκαστον, καὶ σφιγξάντες αὐθὺς τὰς χεῖρας ἡμῶν ἠσπᾶσθησαν ἡμᾶς πολλακίς, ἐπειπόντες ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι ὡς φίλους θέλουσι μᾶς θεωρεῖ. Ἠσπᾶσθημεν δὲ καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς ληστὰς καὶ ἀπῆλθον βήματι ταχεῖ, συνοδοὺς ἔχοντες τρεῖς τῶν ληστῶν φέροντας δύο ζῶα, δι' ὧν τὸν ποταμὸν θὰ διεβραίνωμεν. Καταβάντες δὲ πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, διέβημεν ἀλληλοδιὰδρόχως τὸν ἀφθόνως τότε πλημμυροῦντα Ἄδων ἐπιποῦν καὶ ἔχοντες πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔστραμμένας τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, ἵνα μὴ σκοτοδινία μᾶς καταλάβῃ· διέβησαν δὲ αὐτὸν πεζῆ καὶ οἱ ληστῆαι, κρατοῦντες ἡμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν, καὶ παρέλαβον ἄλλιν ἀφ' ἡμῶν τὰ ζῶα, κενώσαντες κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἡμῶν τὰ ὄπλα αὐτῶν δις ἢ τρίς.

Ἐλεύθεροι πλέον καὶ εὐπετεῖς, ἐκκινουμέν μετὰ τάχους τὰ ἐνδυναμωθέντα ἡμῶν μέλη πρὸς τὰ πρόσω. Ὡς δ' ἀπαυδήσας ἐργάτης, ἀποτινάσσων τὸ φορτίον, ἐλευθερώτερον ἀναπνέει καὶ βήματι στεροτέρῳ ἢ δὴ χωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, οὕτω καὶ

ἡμεῖς, ἀποσεΐσαντες τὸ ἄχθος τῆς αἰχμαλωσίας, ἠσθάνθημεν τὰ μέλη ἡμῶν ἐντονώτερα, τὸ στῆθος ἡμῶν ἐλευθερώτερον ἀναπνέον, τὸ σῶμα ἡμῶν κουφότερον, εὐπετεότερον. Διελθόντες διὰ τοῦ Παλλιοχωρίου ἀφικόμεθα περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ χωρίον Δοβρίνοθον. Ἐνταῦθα ἐμείναμεν ὀλίγον, ἐφάγομεν καὶ ἐκοιμήθημεν, ὅτε ὁ κώδων τῆς Ἀναστάσεως ἐξήγειρεν ἡμᾶς παρκαίνων τάχιστα εἰς ὁδοποιρίαν. Ἐξηγέρθημεν κατεσπευσμένως, τὰ ζῶα ἠτομάσθησαν, ἵππεύσαντες δὲ ἐσπεύδομεν καλπάζοντες πρὸς τὸ Σκαρνέλιον. Καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἤμην εἰς ἄκρον συγκεκμημένος. Ἰδοὺ τέλος προσεγγίζομεν εἰς τὸ χωρίον. Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ ἀκούομεν πυροβολισμοὺς πλήττοντας τὸν ἀέρα. Τέλος περὶ ὥραν 4 γινόμεθα ἐνώπιον τοῦ χωρίου. Οἱ κάτοικοι πάντες ἄνευ ἐξαίρεσως, μικροὶ, μεγάλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, ἐξῆλθον μακρὰν τοῦ χωρίου εἰς προὔπαντησιν ἡμῶν. Οἱ μὲν ἔτρεχον πρὸς ἡμᾶς, οἱ δὲ ἔκλειον, οἱ δὲ ἐπυροβόλουν. Ἡ καταλαβοῦσα τότε καὶ αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ὑποδεχομένους αὐτοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους συγκίνησις ἦτον ἀπερίγραπτος. Βλέποντες ἡμᾶς τοὺς πρόην εὖ καὶ καλῶς ἔχοντας ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὄντας, ῥακενδύτους καὶ καταξέσχισμένους καὶ γυμνόποδας δίκην ἐπαιτῶν, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐλύθησαν εἰς δάκρυα. Ἀλλὰ καὶ ἡμῶν τὰ δάκρυα δὲν ἦσαν ὀλιγώτερα. Τέλος μετὰ τὴν ὑποδοχὴν, οἱ μὲν δύο συναιχμαλώτοί μου διευθύνθησαν εἰς τὰς οἰκίας των, ἐγὼ δὲ ὠδηγήθη ἐν τὸν οἶκον τοῦ κ. Βουλτζιώτου, ἔθθα ἔτυχον πασῶν τῶν περιθάψων, ὅσαι ἦσαν ἀναγκαῖαι εἰς δυστυχῆ αἰχμαλώτων, ἐπανερχόμενον εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν.

ΙΩ. ΜΕΓΓΑΛΗΣ.

Ἐοῦν Ἐρορος τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης κ. Ἐμμ. Ρούθης ἐρωτηθεὶς διατί ἀντίσταται πεισμένως εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ ὑπαλλήλων, τῶν διορισμένων ὑπὸ τῆς πρόην Κυβερνήσεως, ἀπήνητησεν· «Οἱ ὑπάλληλοι, οἱ διορισθέντες παρὰ πεσοῦσης κυβερνήσεως ἔχουσιν, ἐν ἐλλείψει ἄλλου, τοῦτο τοῦλάχιστον τὸ ἀνεκτίμητον προσόν, ὅτι στεροῦνται πάσης προστασίας, τὴν δὲ ἔλλειψιν ταύτην ἀγωνίζονται ν' ἀναπληρώσωσι δι' ἐπιμελείας, ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, τρέμοντες δσάκις βλέπωσι τὸν προϊστάμενον αὐτῶν συσπῶντα τὰς ὀφρῦς ἢ κλητῆρα κομιζόμενα ἔγγραφον ἐκ τοῦ ὑπουργείου. Ὁ διηνεκὴς ἀγὼν πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἐπιχειρημένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν πελέκως τῆς παύσεως καθιστᾶ αὐτοὺς ἀκριβεῖς, ἐργατικούς, εὐαγῶγους, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀρίστους ὑπαλλήλους, ἐνθ' οἱ διοριζόμενοι κατόπι ὑπουργικῆς μεταβολῆς καὶ μάλιστα τῇ συστάσει βουλευτοῦ τινος, εἰσέρχονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὡς θριαμβευταί, ἐργάζονται ὀλίγον καὶ δὲν φοβοῦνται κἀνένα».